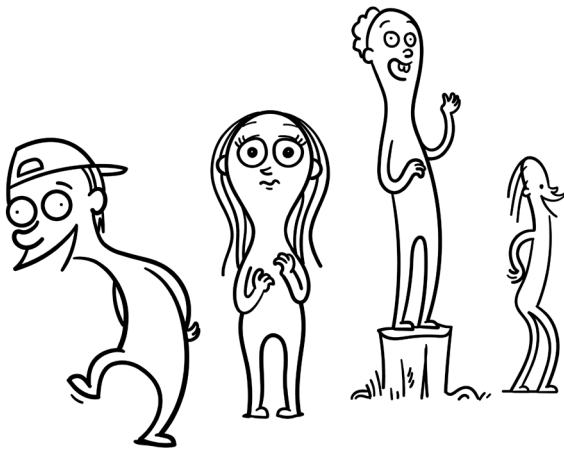

Ingen svarer Vilde - tankejakt

HJERNELÆRING | FORTELLING

Vilde gruer seg. En million flere steiner enn i går, og dagen før det, ligger i magen og gnurer og gnisser mot hverandre. Bråker sånn at hun ikke kan tenke klart. Hun forsøker å gå så sakte hun bare kan, for når hun kommer rundt hjørnet på lekeplassen kan hun se krysset der følgegruppa skal møtes.

Hun skynder seg å tenke, prøver å finne på noe morsomt eller smart å si, sånn at de andre skal legge merke til henne, men tankene går så fort at oppi hodet blir alt bare grøt. Tenk om jeg sier noe dumt? Tenk om de andre ler av. Kanskje de synes jeg sier noe dumt.

De er der alle sammen da hun kommer frem. De snakker om Knut som har vært på bondegård i helgen. De snakker om kuer og høyhopping og å hente egg hos hønene.

Vilde har også vært på bondegård. Kanskje hun kan si det? Hun plukket mais helt selv. Den var supergod, bedre enn noen annen mais i hele verden. Hun tar sats.

«Jeg har også vært på bondegård», sier hun.
Men ingen svarer.

De ler av Knut som hermer etter en høne. Og så begynner alle å herme etter Knut. Og så begynner Vasili å fortelle om kjøkkenhagen til bestemoren, full av verdens aller beste sukkerterter. Vilde skulle så gjerne ha turt å si det med maisen. Vilde tenker, «hva om de ikke hører meg» «eller tenk om de hører meg, men ikke svarer»

Vilde sier ingenting. Det virker ikke som om noen merker det, og etter hvert sakter hun lenger og lenger bak, så hun nesten ikke kan høre dem le lenger. Det virker ikke som om de merker det heller. Vilde tenker at de ikke liker henne. Vilde tenker det er best at hun ikke sier noenting.s